

Inés Sastre, Gérard Depardieu i Guillaume Canet protagonitzen 'Vidocq', un festival d'imatges que va triomfar a Sitges

Marga Casado
MADRID

L'enlluernadora concepció visual i l'ús de noves tecnologies van convertir el film del debutant Pitof en un dels triomfadors del darrer Festival de Sitges. Divendres el film francès arriba a les pantalles de tot l'Estat.

Un París el 1830 transformat per efectes digitals esdevé l'escenari d'una narració legendària sobre un personatge històric: Vidocq, un sòsia francès de Sherlock Holmes que encarna el prolífic Gérard Depardieu. "Penso que a França està tornant el cinema de la meua infància: popular, espectacular, en una línia que s'inicia amb els films de Cocteau i que no té res a veure amb el cinema social de la Nouvelle Vague", assegura Pitof. El realitzador va iniciar la seva carrera com a supervisor d'efectes especials, amb treballs com *Delicatessen* i *La ciudad de los niños*

El cinema europeu s'emborratxa d'efectes especials

Pitof i Gérard Depardieu petonegen Inés Sastre en la presentació de 'Vidocq'

SERGIO PÉREZ / RELUTERS

perdidos. Però el que sempre havia volgut era ser director de cinema: "Tenia al cap que algun dia faria una pel·lícula i, a cada feina, amb tots els guions, m'imaginava com els rodaria jo", recorda.

Ara, complert el seu "somni

d'infància", Pitof ha conservat en el seu pas a la direcció tot el bagatge acumulat a la creació d'efectes especials i ha fet un film que és "un efecte especial permanent". A la pel·lícula, Pitof replanteja tot el concepte de postproducció, "un segon ro-

datge que va durar nou mesos, amb 50 persones treballant en una casa enorme, encarregant-se del muntatge de so, la imatge i els trucatges". Pitof vaticina la progressiva substitució del cel·luloide per la tecnologia numèrica. "El primer a

desaparèixer serà la projecció cinematogràfica, que se substituirà per un projector digital, que té molta més qualitat", explica. "Pel que fa a la pel·lícula per rodar, dependrà de la quantitat de realitzadors que la vulguin seguir usant, ja que té una qualitat pròpia que el digital encara no pot imitar", destaca Pitof.

Segons Gérard Depardieu, actuar en un film d'aquesta mena "és molt més fàcil". El fet que s'utilitzin "unes càmeres més petites i lleugeres et dona la possibilitat d'exagerar-ho tot, fingint esforços que no realitzes". De fet, el rodatge es va fer en decorats autèntics, que després es van modificar a l'ordinador. Per la seva banda, Inés Sastre va explicar que es va interessar per *Vidocq* des que va llegir el guió, "perquè era molt divertit i no se sabia el que passaria fins al final". Preah, el personatge que interpreta, té aspectes "molt diferents: la seva relació amb Vidocq i la seva professió de ballarina i cortesana on canvia de cara i es converteix en un personatge més enigmàtic". El personatge li va exigir a l'actriu i model una intensa preparació prèvia, com els quatre mesos d'assajos que ha haver de fer per realitzar una de les escenes del film, on balla damunt d'una taula, envoltada de canellobres.

ENTREVISTA

Joan Cardona 'Ninyín'

Guitarrista de Sopa de Cabra, mort diumenge

Pep Blay
BARCELONA

La desaparició de Joan Cardona *Ninyín* ha trasbalsat el món del rock a Catalunya. Guitarrista i compositor de Sopa de Cabra i representant del seu vessant més rocker i descarcat, va ser com un guru per a tota una generació de gironins. Aquest és un recull de fragments de la seva última entrevista. Va ser per al documental *L'última cançó*, una producció de Televisió de Catalunya emesa el passat dia de Nadal al Canal 33 i que es publicarà íntegrament a la revista *Enderrock* de febrer.

P.B. Per què ha arribat el final de *Sopa de Cabra*?

M. Hi ha hagut molts motius: molt de temps junts, desig de fer coses diferents... Després de quinze anys, jo tinc ganes de deixar la història i ser normal i corrent, sense Sopes ni mogudes. Tornar a la realitat.

P.B. De tu es diu que sempre has viscut com un autèntic rocker.

M. Als catorze anys vaig sentir el rock & roll i vaig dir: "Això és el que vull". Eren els anys setanta, jo era jove i hi havia molta marxa: manis, merder, el final del Franco... Per mi el rock és una forma de vida i una actitud a més d'una música.

P.B. Al principi et deien el rei del

"Sopa ha sigut el millor grup de rock a Catalunya"

porno-rock per les teves lletres sense embuts. 'El sexo (que me hace feliz)' va sonar a tot Espanya!

M. Això m'ho vaig inventar als setze anys. Jo pensava que s'havia de reivindicar el fet de tocar en català *rock and roll*. Havia sentit Pau Riba, i coses d'aquestes, però no hi havia canya: faltava *rock and roll*. La cançó del sexe la vaig fer amb el meu germà, en Pau, perquè volíem follar. Però per lligar es veu que has de fer cançons més sentides. Dient "*déjame penetrar tu sexo*" no lligues.

P.B. Com vas pair l'èxit tan ràpid de *Sopa de Cabra*?

M. Al principi funcionàvem com a grup. Veníem de l'entorn okupa i jo creia en la solidaritat. Però quan vam començar a tenir èxit i ser tan famosos a mi ja no em va agradar. Ho he disfrutat molt, ho he passat molt bé tocant, hem fet bons discos, però com a esperit per mi el disc de Sopa de Cabra és el segon, *La roda*, en què érem un grup, aportàvem idees, fèiem les cançons a mitges. Fins

CLICKARTFOTO

que es va veure que hi havia pasta: i vinga a fer cançons com a xurros...

P.B. *Sopa ha estat el vaixell insígnia del rock en català.*

M. A mi m'agrada molt que ho sembli, i m'honora. Però no crec que ho sigui. Després de vendre tant del primer disc, van sortir molts grups, alguns bastant dolents, però només pel fet de cantar en català eren a primera fila. Al final hi va haver una sobredosi de macroconcerts de rock en català i no prou públic. I van quedar els que tocava. Sopa de Cabra no va marcar cap camí perquè no sabíem en quin camí estàvem. I si nosaltres vam ser millors, doncs mira: *que se joda*, no?

P.B. *A l'últim disc, 'Plou i fa sol', has escrit 'La darrera mirada enrere'. És el teu adéu a Sopa?*

M. No, és el meu adéu a una noia que m'agradava molt però ens vam separar. I al final mires enrere i dius: me l'estimo molt, va ser molt guapo, però hem de seguir endavant, hem de seguir el camí.

P.B. *Què t'ha quedat per dir?*

M. Que Sopa de Cabra ha sigut el millor grup de rock que hi ha hagut en la història de Catalunya. De lluny. I això em fa sentir molt orgullós.